

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 8Cpr/3/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312207941
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Laura Žideková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2016:5312207941.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Čadci sudkyňou Mgr. Lýdiou Stehurovou v právnej veci navrhovateľa U. O., A.. X.X.XXXX, S. XXXX/XX, Ž. proti odporcovi Správa ciest Žilinského samosprávneho kraja, M. Rázusa 104, Žilina, IČO: 42054575, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Bohuslav Majchrák, advokát, spol. s.r.o., so sídlom Nová Bystrica 850, kanceláriou Fraňa Kráľa 2080, Čadca, IČO: 36416525 v konaní o náhradu mzdy z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru okamžitým skončením takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.331,82 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti návrh z a m i e t a.

Odporcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom zo dňa 31.7.2012, podaným na súde dňa 1.8.2012, sa navrhovateľ domáhal zaplata sumy vo výške 32.628,- € spolu so 6% úrokom z omeškania z tejto sumy od 1.8.2012 do zaplata a náhrady trov konania. V návrhu uviedol, že u odporcu pracuje na základe pracovnej zmluvy. Dňa 28.8.2007 mu odporca doručil okamžité skončenie pracovného pomeru. Krajský súd v Žiline právoplatným rozsudkom 7Co /273/2009 zo dňa 1.3.2011 a následne právoplatným rozsudkom 6Co/14/2012 zo dňa 26.5.2012 určil neplatnosť tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru. S poukazom na tieto rozhodnutia preto pracovný pomer trvá aj naďalej. Po právoplatnosti týchto rozsudkov, pred podaním žaloby, navrhovateľ odporcovi opakovane oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní v zmysle pracovnej zmluvy. Žiadal o pridelenie práce a o náhradu mzdy s príslušenstvom. Odporca ku dňu podania návrhu právoplatné súdne rozhodnutia nerešpektoval, ani oznámenia a výzvy navrhovateľa a dlhodobo, od roku 2007, neumožňuje, ba dokonca bráni navrhovateľovi pracovať. Preto navrhovateľ žiada náhradu mzdy za obdobie od 28.8.2007 do 10.7.2012 v celkovej sume 32.628,- € spolu s príslušným úrokom z omeškania. Vzhľadom k tomu, že na jeho pracovnú zmluvu a rozhodnutie o plati sa vzťahuje valorizácia, žiada uznať ako príslušenstvo aj valorizáciu a úroky z omeškania, ktoré sú v konečnej sume už zohľadnené. Uviedol, že počas právneho sporu s odporcom bol viackrát evidovaný na úrade práce, a to od 29.8.2007 do 10.10.2007, od 10.01.2008 do 09.3.2008 a od 1.5.2010 do 13.8.2010. Po prvom okamžitom skončení pracovného pomeru mu odporca bezdôvodne, nezákonne nevyplatil náhradu mzdy. Pokiaľ ide o jeho podnikanie od 18.8.2010, predmet jeho podnikania nemá žiadnu súvislosť s jeho pracovnou zmluvou. Ani jednu činnosť v súčasnosti pre prekážky na strane odporcu, či už bránením vstupu navrhovateľovi do priestorov odporcu, alebo dlhodobým neprideľovaním pracovných úloh navrhovateľovi, navrhovateľ nevykonáva, a ako podnikateľ už vôbec nie, a to vzhľadom k tomu, že všetky činnosti sú špecifické a súvisia s činnosťou a prevádzkou odporcu. Poukázal aj na skutočnosť, že počas pracovného pomeru mal uzavreté dohody o vykonaní práce, ktoré úzko súviseli s fungovaním organizácie odporcu, počas

zimného obdobia išlo o riadenie dispečingu správy ciest odporcu a prvým okamžitým skončením pracovného pomeru účelovo prišiel navrhovateľ aj o tento príjem, pričom tento príjem tvoril v tom čase pravidelne 1/3 jeho mesačnej mzdy. Na pojednávaní konanom dňa 28.1.2016 navrhovateľ uviedol, že odporca ho aj napriek tomu, že bol uňho zamestnaný aj v roku 2007, neprihlásil do sociálnej poisťovne. Navrhovateľ sa vyjadril aj k jednotlivým časovým obdobiam svojej živnosti, ktorú založil v roku 2010. Uviedol, že podával daňové priznanie aj za rok 2010, aj 2011, príjmy v týchto obdobiach mal zhruba rovnaké alebo nižšie, postupne tieto príjmy stúpali. V roku 2012 dosiahol najvyšší príjem, aký kedy zo živnosti mal. Pokiaľ ide o obchodnú spoločnosť Protect Sk.Eú s.r.o., daňové priznania za roky 2013 a 2014 podal, tie však boli nulové. Aj v roku 2011 sa dostavoval k zamestnávateľovi, a to vtedy, keď mu niečo osobne doručoval. Domáhal sa pracovných podmienok, ktoré mal predtým. Po tom, ako s ním bol neplatne skončený pracovný pomer, bol nezamestnaný, hľadal si prácu, od 11.10.2007 do 9.01.2008 pracoval v Kysuckej nemocnici s poliklinikou na čiastočný pracovný úväzok ako bezpečnostný technik, pričom príjem dosahoval zhruba 3.000,- Sk. V období od 10.1.2008 do 9.3.2008 bol opäť nezamestnaný, poberal dávky. Od 10.3.2008 do 30.4.2010 pracoval v spoločnosti GAJOS s.r.o., Liptovský Mikuláš tiež ako bezpečnostný technik, túto prácu si našiel sám, príjem nemal vyšší ako u odporcu. Od 1.10.2012 do 1.3.2013 bol ako samostatne zárobkovo činná osoba, živnosť má prerušenú až do roku 2016. Podnikal v oblasti požiarnej ochrana a bezpečnosť pri práci, jeho príjem v tomto období bol každý mesiac iný. Od 1.3.2013 do 15.10.2013 pracoval ako konateľ svojej firmy Protect Sk.Eú s.r.o., Žilina, ale v tejto nemal žiaden príjem ako konateľ. Od 15.10.2013 je v pracovnom pomere a má svoju spoločnosť s ručením obmedzeným.

Odporca sa k návrhu vyjadril podaním zo dňa 15.10.2012 na čl. 36 spisu, v ktorom poukázal na pravdivosť tvrdenia navrhovateľa, že prebiehalo súdne konanie o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré skončilo vyhlásením rozsudku Krajského súdu v Žiline 7Co/273/2009 zo dňa 07.4.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 1.3.2011. Napriek právoplatnému skončeniu konania v uvedenej veci, s poukazom na to, že ešte v roku 2007 navrhovateľ oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, navrhovateľ sa po 1.3.2011 k zamestnávateľovi na miesto dohodnuté pre výkon jeho práce podľa pracovnej zmluvy nedostavil a v tomto čase pre odporcu vôbec nepracoval. Navrhovateľ odporcu navštívil až dňa 22.6.2012. Odporca práve z dôvodu, že vo vzťahu k navrhovateľovi evidoval odo dňa 1.3.2011 neospravedlnené absencie na pracovisku, doručil mu druhé okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 25.6.2012 z dôvodov podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Pracovný pomer na základe tohto právneho úkonu skončil dňa 11.7.2012. Týmto dňom navrhovateľ prevzal uvedené podanie odporcu. Keďže navrhovateľ uplatnil svoj nárok na zaplatenie náhrady mzdy za čas, kedy prebiehal spor o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, a to od 28.10.2007, kedy oznámil navrhovateľ odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnaní až do 1.8.2009, považuje navrhovateľ nárok za premlčaný, pretože nárok uplatnený v tomto konaní bol uplatnený až dňa 1.8.2012. Ohľadne nároku uplatneného navrhovateľom za ďalšie obdobie, teda od 1.8.2009 až do 1.3.2011, kedy došlo k právoplatnému ukončeniu sporu o neplatnosť prvého okamžitého skončenia pracovného pomeru, odporca požiadala, aby tento nárok súd navrhovateľovi nepriznal z dôvodu, že navrhovateľ bol počas uvedeného obdobia zamestnaný a bol poberateľom mzdy u iných zamestnávateľov a v období od 18.8.2010 sa stal živnostníkom, pričom mal príjem zo živnostenského podnikania práve v predmete činnosti zhodnej s jeho pracovnými činnosťami, ako preňho vyplývali z pracovnej náplne u odporcu. Odporca poukázala na to, že navrhovateľ ani po právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo určené neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru do práce nenastúpil, žiadnym spôsobom sa práce nedomáhal a nepracoval, pričom odporcovi ako zamestnávateľovi neoznámil žiadnu závažnú skutočnosť, ktorá by jeho správanie odôvodňovala. Teda neospravedlnil svoju neúčasť na pracovisku, čo odporca posúdila ako konanie zjavne porušujúce jeho pracovnú disciplínu. Na základe uvedeného potom doručila navrhovateľovi okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 25.6.2012. Uviedol, že navrhovateľ nemal záujem pracovať u odporcu, o čom svedčí skutočnosť potvrdená jeho podaním zo dňa 5.5.2011, z obsahu ktorého je zrejmé, že sa nedomáha práce, ale len zaplatenia mzdy. Navrhovateľ urobil svojvoľné úkony v mene spoločnosti Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., prostredníctvom ktorej sa snažil od odporcu vymôcť uvedené finančné prostriedky. Navrhovateľ teda podľa názoru odporcu v uvedenom čase, keďže pre zamestnávateľa nevykonával žiadnu prácu, nemá nárok na náhradu mzdy, preto považuje nárok uplatnený navrhovateľom za nedôvodný. Odporca poukázala na to, že ku skončeniu pracovného pomeru došlo v roku 2012. Poukázala na konanie, v ktorom navrhovateľ žiadal určiť aj neplatnosť tohto druhého okamžitého skončenia pracovného pomeru. Toto konanie však skončilo právoplatne odmietnutím návrhu navrhovateľa. Navrhovateľ sa do práce po prvýkrát dostavil až dňa 25.6.2012, po skončení konania o určení neplatnosti prvého okamžitého skončenia

pracovného pomeru. Za toto obdobie od 1.3.2011 bola vykazovaná navrhovateľovi absencia, a aj preto odporca navrhovateľa neprihlásil do sociálnej poisťovne. Napokon tieto absencie boli dôvodom na druhé okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré odporca považuje pre účastníkov za záväzné. S poukazom na vznesenú námietku premlčania uviedol, že sporným zostáva obdobie od 1.8.2009 až do 1.3.2011, kedy navrhovateľ nenastúpil do práce, prácu nevykonával, a teda nemá nárok na mzdu. V tomto období bol navrhovateľ zamestnaný v spoločnosti Gajos s.r.o., v ktorej dosahoval čistú mzdu 526,- € a priemernú hrubú mzdu 660,- €, z čoho vyplýva, že dosahoval príjem vyšší ako u odporcu v čase prvého skončenia pracovného pomeru, ktorý bol v tomto čase 517,50 €. Navrhovateľ bol evidovaný na úrade práce a od 18.8.2010 mu vzniklo živnostenské oprávnenie. Zo správy Daňového úradu v Žiline zo dňa 26.5.2015 vyplýva, že podľa daňového priznania za rok 2012 dosahovali príjmy navrhovateľa 6.662,21 €, čo predstavuje v priemere 555,18 € mesačne. Príjem navrhovateľa bol teda vyšší než príjem, ktorý dosahoval u odporcu. Pracovný pomer navrhovateľa v spoločnosti Gajos s.r.o. bol skončený dohodou, čím podľa názoru odporcu možno dospieť k záveru, že navrhovateľ sa sám svojím správaním zbavil zamestnania. Opakovane poukázal ďalej na zmenu stavu, ku ktorej došlo od posledného pojednávania v uvedenej veci, a to v tom, že žaloba navrhovateľa o určenie neplatnosti druhého okamžitého skončenia pracovného pomeru bola právoplatne súdom odmietnutá. Preto považuje okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 25.6.2012 za platné. Je založené výpovedným dôvodom, ktorý z tohto okamžitého skončenia vyplýva, a to, že navrhovateľ nenastúpil do práce, svoju neprítomnosť na pracovisku neospravedlnil, tento dôvod je nemenný a okamžité skončenie pracovného pomeru platné, nakoľko nie je možné podať ďalšiu žalobu o určenie neplatnosti tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru, vzhľadom na uplynutie prekluzívnej lehoty.

Súd vykonal dokazovanie aj prečítaním a oboznámením podstatného obsahu spisového materiálu 8Cpr 3/2012, listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise, najmä rozhodnutie o plate čl. 2 spisu, návrh na platové zaradenie čl. 3 spisu, oznámenie o trvaní na ďalšom zamestnávaní čl. 4 spisu, okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 25.6.2012 čl. 5 spisu, rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co/273/2009 čl. 6 a násl. spisu, rozsudok Krajského súdu v Žiline 6Co/14/2012 čl. 8 a násl. spisu, rozsudok 10C/61/2007 čl. 22 spisu, vyjadrenie odporcu k návrhu čl. 36 spisu, výzva na plnenie čl. 41 spisu, kópia doručky na čl. 42 spisu, posledná výzva na úhradu záväzku čl. 44 spisu, výzva na plnenie čl. 45 spisu, výzva na plnenie čl. 47 spisu, list Intrum Justitia čl. 48 spisu, vyjadrenie navrhovateľa čl. 51 spisu, potvrdenie sociálnej poisťovne čl. 53 spisu, pracovná zmluva čl. 54-55 spisu, opis pracovnej činnosti čl. 56 spisu, potvrdenie sociálnej poisťovne čl. 58 spisu, dohoda o vykonaní práce čl. 59-62 spisu, vyjadrenie navrhovateľa čl. 70 spisu, potvrdenie sociálnej poisťovne čl. 71 spisu, správa odporcu čl. 72 spisu, mzdový list čl. 73-76 spisu, poskytnutie súčinnosti sociálnou poisťovňou čl. 83 spisu, výpis identifikačných údajov čl. 84 spisu, potvrdenie o vyplatených dávkach v nezamestnanosti čl. 85-87 spisu, potvrdenie zamestnávateľa Gajos, s.r.o., čl. 108 a 109 spisu, správa ÚPSVaR Žilina čl. 110 spisu, potvrdenie Daňového úradu Žilina čl. 111 -112 spisu, zápisnica o ústnom pojednávaní na Úrade práce sociálnych vecí a rodiny Žilina čl. 116 spisu, výpis zo Živnostenského registra na odporcu čl. 120 spisu, písomné podanie odporcu zo dňa 12.11.2015 čl. 129a spisu, ako aj pripojený spis 10C/61/2007, a to najmä návrh čl. 1 spisu a rozsudok čl. 154 spisu v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina 7Co/273/2009 zo dňa 7.4.2010 na čl. 189 spisu a pripojený spis 10Cpr/3/2012, najmä návrh čl. 1 spisu a uznesenie čl. 83 spisu.

Na základe takto vykonaného dokazovania mal zistený nasledovný skutkový stav: Pracovnou zmluvou na čl. 54 spisu zo dňa 30.6.2005 bol založený pracovno-právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom. Z pripojeného spisu 10C/61/2007 mal súd preukázané, že okamžité skončenie pracovného pomeru medzi účastníkmi konania zo dňa 27.8.2007 dané zamestnávateľom (odporcom) zamestnancovi (navrhovateľovi) bolo rozsudkom súdu č. k. 10C/61/2007-154 zo dňa 27.5.2009, právoplatným dňa 1.3.2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/273/2009-189 zo dňa 7.4.2010 vyhlásené za neplatné. Súd mal preukázané aj to, že navrhovateľ oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, podaním zo dňa 25.10.2007 na čl. 4 spisu, z ktorého je zrejmé, že odporca toto oznámenie prevzal dňa 26.10.2007. Z okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 25.6.2012 na čl. 5 spisu vyplýva, že odporca dal navrhovateľovi druhé okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodu, že od 1.3.2011, kedy rozsudok súdu nadobudol právoplatnosť, až do dňa 25.6.2012 navrhovateľ do práce nenastúpil a svoju prítomnosť na pracovisku žiadnym spôsobom neospravedlnil. Preto v dôsledku ním vymeškaných pracovných zmien a neospravedlnených absencií s ním skončil pracovný pomer. Z uvedeného listinného dôkazu vyplýva, že navrhovateľ prevzal toto druhé okamžité skončenie pracovného pomeru 11.7.2012. Z pripojeného spisu 10Cpr/3/2012 mal súd preukázané, že návrh

navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti druhého okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy s príslušenstvom, bol uznesením č. k. 10Cpr/3/2012-83 zo dňa 10.10.2014, právoplatným 5.12.2014, odmietnutý. Predmetom tohto konania je nárok na náhradu mzdy z prvého (neplatného) okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 27.8.2007.

Súd na uvedenú vec aplikoval ustanovenia Zákonníka práce účinné ku dňu neplatného právneho úkonu (okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 27.8.2007), ďalej len Zákonník práce.

Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať; súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol v tomto čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil.

Podľa § 134 ods. 1 Zákonníka práce priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len "priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období.

Podľa § 134 ods. 2 Zákonníka práce rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 134 ods. 4 Zákonníka práce priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Ak sa podľa pracovnoprávnych predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca.

Podľa § 142 ods. 2 O. s. p. ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 150 ods. 1 O. s. p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Súd považoval prvú podmienku ustanovenia § 79 ods. 1 prvá veta Zákonníka práce za splnenú tým, že prvé okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 27.8.2007 bolo rozsudkom súdu č. k. 10C/61/2007-154 zo dňa 27.5.2009 určené za neplatné. Ďalej súd skúmal, či podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce navrhovateľ ako zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával. Navrhovateľ oznámil odporcovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, podaním zo dňa 25.10.2008, doručeným odporcovi dňa 26.10.2007 (čl. 4 spisu). Túto otázku bolo potrebné prejudiciálne ustáliť, aby mal súd ustálené, či existuje základ nároku navrhovateľa na náhradu mzdy. Ak trval navrhovateľ platným spôsobom na ďalšom zamestnaní, je daný základ nároku na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Súd poukazuje na rozhodnutie 21Cdo 2905/2000, podľa ktorého zamestnanec môže zamestnávateľovi oznámiť, že trvá na ďalšom zamestnaní kedykoľvek po neplatnom skončení pracovného pomeru, najneskôr však do rozhodnutia súdu, ktorým bolo konanie o neplatnosť skončenia pracovného pomeru ukončené. Na základe uvedeného súd dospel

k záveru, že je daný základ nároku na náhradu mzdy. Pokiaľ ide o rozsah časového obdobia, za ktoré patrí navrhovateľovi náhrada mzdy, vyplýva zo samotného ust. § 79 ods. 1, ZP, podľa ktorého patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku náhrada mzdy odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní (v danom prípade od 26.10.2007) až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. V danom prípade súd rozhodol o skončení pracovného pomeru dňom právoplatnosti rozsudku o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru (prvého okamžitého skončenia pracovného pomeru), teda dňom 1.3.2011. Navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu mzdy za časové obdobie od 26.10.2007 do dňa, keď druhýkrát odporca s ním okamžite skončil pracovný pomer, teda do dňa 11.7.2012, kedy mu bolo doručené druhé okamžité skončenie pracovného pomeru.

Vo vzťahu k obdobiu spadajúcemu od 1.8.2009 viac ako 3 roky pred podaním návrhu, vzniesol odporca námietku premlčania. Vo vzťahu k tejto námietke súd poukazuje na to, že sa premlčujú jednotlivé náhrady mzdy za daný mesiac, podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť. Premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru teda začína plynúť od splatnosti každej jednotlivej náhrady mzdy za daný mesiac, za ktorý sa požaduje. V danom prípade z pracovnej zmluvy vyplýva, že mzda zamestnanca je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Vzhľadom k uvedenému splatnosť mzdy za jednotlivé mesiace nastala vždy k 16. dňu nasledujúceho mesiaca. Námietku premlčania súd považoval za dôvodnú vo vzťahu k náhrade miezd splatných za mesiace október 2008 až jún 2009. Predmetom tak zostal nárok na náhradu mzdy za mesiace júl 2009 až február 2011, teda za 20 mesiacov.

Rozhodujúcim obdobím podľa § 134 ods. 2 Zákonníka práce pre výpočet náhrady mzdy je v danom prípade apríl, máj a jún 2007 (predchádzajúci štvrtrok). V týchto mesiacoch odporca odpracoval spolu 63 dní (21+22+20), čo je 472,5 hod. (21 x 7,5 + 22 x 7,5 + 20 x 7,5), za ktoré dosiahol hrubú mzdu vo výške 53.820,- Sk = 1.786,05 € (14.940,- + 23.940,- + 14.940,-). Priemerná hrubá mesačná mzda v tomto období predstavovala 616,48 € (18.572,17 Sk): 53.820,- Sk hrubá mzda : 472,5 odpracovaných hodín = 113,90,- Sk/hod. x 7,5 hod. (denný fond) = 854,29 Sk na deň x 21,74 mesačný fond odpracovaných dní = 18.572,17 Sk. Navrhovateľovi by preto za obdobie 20 mesiacov patrila priemerná mesačná mzda vo výške 616,48 € mesačne, čo predstavuje 12.329,60 € za 20 mesiacov. Pri vyčíslení náhrady mzdy, ktorá by navrhovateľovi patrila, súd vychádzal zo mzdového listu, nachádzajúceho sa na čl. 74 až 76 spisu, rozhodnutia o plate na čl. 2 spisu a návrhu na platobné zaradenie čl. 3 spisu.

Súd je však povinný prihliadať najmä na to, či bol zamestnanec v spornom období zamestnaný u iného zamestnávateľa a aký zárobok dosahoval.

V danom prípade v spornom období od júla 2009 do decembra 2009, kedy bol navrhovateľ zamestnaný v spoločnosti Gajos s.r.o., dosahoval mzdu vo výške 660,- € v hrubom. Za toto obdobie 6 mesiacov v roku 2009 zarobil spolu 3.960,- €.

V období mesiacov január 2010 až apríl 2010, kedy ukončil zamestnanie v uvedenej spoločnosti, zarobil v januári 660,- €, vo februári 660,- €, v marci 660,- € a v apríli 823,56 €, spolu teda 2.803,56 €.

V období od mája 2010 do júla 2010 mu bolo podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne na čl. 85 spisu, vyplatených spolu 641,20 € titulom dávok v nezamestnanosti.

Pri posudzovaní obdobia od augusta 2010 do decembra 2010 súd vychádzal z potvrdenia daňového úradu zo dňa 26.5.2015 na čl. 112 spisu, z ktorého je zrejmé, že za zdaňovacie obdobie roka 2012 predstavoval základ dane u navrhovateľa 4.739,35 €, čo po vydelení 12 mesiacmi predstavuje mesačne 394,95 €. Súd vychádza z tejto sumy na základe navrhovateľom produkovaných tvrdení na pojednávaní, podľa ktorých daňové priznanie podal aj za rok 2010 a 2011, príjmy za toto obdobie mal zhruba rovnaké alebo nižšie, postupne však stúpali. Aj s poukazom na správu Daňového úradu Žilina zo dňa 22.2.2016 na čl. 134 spisu, z ktorej vyplýva, že navrhovateľ nepodal za zdaňovacie obdobie roka 2010 daňové priznanie. Vychádzal teda z potvrdenia daňového úradu týkajúceho sa zdaňovacieho obdobia za rok 2012. Vzhľadom k uvedenému za obdobie august 2010 až december 2010 preto súd dospel k záveru, že príjem navrhovateľa predstavoval 2.369,70 € (6 x 394,95 €).

Pokiaľ ide o obdobie mesiacov január 2011 a február 2011, súd vychádzal z potvrdenia daňového úradu zo dňa 22.2.2016 na čl. 134 spisu, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ podal za zdaňovacie obdobie roka 2011 daňové priznanie, pričom základ dane v tomto zdaňovacom období predstavoval 1.339,87 €, čo po vydelení počtom mesiacov v roku predstavuje 111.66,- €, v danom prípade x 2 mesiace = 223,32 €.

Súd postupoval v súlade s § 79 ods. 2 Zákonníka práce a navrhovateľovi priznal náhradu mzdy za uvedených 20 mesiacov. Prihliadal však na to, či navrhovateľ niekde pracoval a aký príjem v spornom období dosahoval. Súd poukazuje aj na R V7/1985, podľa ktorého pri rozhodovaní o žiadosti zamestnávateľa zohľadňuje súd, či bol zamestnanec medzitým zamestnaný inde, okolnosti za akých svoj zárobok dosahoval, či vykonával prácu zodpovedajúcu svojej kvalifikácii a tak ďalej.

Z uvedeného potom vyplýva, že navrhovateľovi by za sporné obdobie 20 mesiacov patrila náhrada mzdy vo výške 12.329,60 €, od ktorej súd odpočítal uvedené príjmy, ktoré podľa listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise navrhovateľ dosiahol v spornom období spolu vo výške 9.997,78 €. Rozdiel predstavuje 2.331,82 €. V tejto výške súd priznal navrhovateľovi náhradu mzdy.

Vo zvyšku súd nárok navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Súd na záver poukazuje aj na to, že navrhovateľ v konaní nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že mu odporca neumožnil po 1.3.2011 nastúpiť opäť do práce a neprideloval mu prácu, že sa navrhovateľ domáhal pôvodných pracovných podmienok. Tieto skutočnosti zostali len v rovine tvrdení. Napokon, navrhovateľ si sám protirečí, keď uvádza, že nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby vykonával prácu, ktorú preukázateľne pred svedkami odovzdal a na druhej strane uvádza, že sa jej pridelenia márne domáhal. Súd sa stotožnil s tvrdením odporcu ohľadne skončenia pracovného pomeru dňom 11.7.2012, kedy bolo navrhovateľovi doručené druhé okamžité skončenie pracovného pomeru. A to s poukazom na rozhodnutie súdu o žalobe navrhovateľa o určenie neplatnosti tohto právneho úkonu a na uplynutie prekluzívnej lehoty na podanie ďalšej prípadnej žaloby. Túto skutočnosť, aj napriek vyjadreniam odporcu, odporca nepriamo sám potvrdil vymedzením časového obdobia, za ktoré náhradu mzdy požaduje, keď ho ohraničil dátumom „do 10.7.2012“.

Súd navrhovateľovi nepriznal ani úrok z omeškania s poukazom na to, že pracovno-právne predpisy úroky z omeškania neupravujú. Je preto potrebné skúmať, či je možné použiť úpravu zákona č. 40/1964 Zb. Obč. zákonníka. Zákonník práce totiž zakotvuje vo svojom ustanovení § 1 ods. 4 subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Obč. zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce. Je však zrejmé, že na pracovno-právne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Obč. zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti. Podľa súčasnej právnej úpravy by preto nemalo do úvahy prichádzať priznanie úrokov z omeškania pre náhradu mzdy, vyplývajúcu z neplatného skončenia pracovného pomeru. Súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 494/2013, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že všeobecné súdy, ktoré posúdili okolnosti pre určenie výšky náhrady mzdy a nepriznali úroky z omeškania svojím postupom, neporušili základné práva zamestnanca na súdu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP a § 150 OSP, keď v danom prípade by patrila pomerná časť náhrady trov konania odporcovi, ale tú mu súd z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznal. Právoplatným spôsobom bolo rozhodnuté, že odporca dal navrhovateľovi neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru. Odporca dostal tak navrhovateľa do situácie, keď zostal bez zamestnania, musel sa s odporcom o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy súdiť. Bolo by teda v rozpore s § 150 OSP, keby za týchto okolností navrhovateľ musel odporcovi nahradiť trovy konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Žiline prostredníctvom Okresného súdu Čadca v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnúť výkon rozhodnutia.